РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

29 януари 2009 година *

По дело C-311/06

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Consiglio di Stato (Италия) с акт от 28 февруари 2006 г., постъпил в Съда на 17 юли 2006 г., в рамките на производство по дело

Consiglio Nazionale degli Ingegneri

срещу

Ministero della Giustizia,

Marco Cavallera

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н C. W. A. Timmermans, председател на състав, г-н J.-C. Bonichot, г-н K. Schiemann (докладчик), г-н J. Makarczyk и г-н L. Bay Larsen, съдии,

* Език на производството: италиански.

генерален адвокат: г-н M. Poiares Maduro,
секретар: г-жа L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 13 септември 2007 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Consiglio Nazionale degli Ingegneri, от адв. A. Romei, avvocato,

— за италианското правителство, от г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-н S. Fiorentino, avvocato dello Sato,

— за белгийското правителство, от г-жа L. Van den Broeck, в качеството на представител,

— за чешкото правителство, първоначално от г-н T. Boček, впоследствие от г-н M. Smolek, в качеството на представители,

— за гръцкото правителство, от г-жа E. Skandalou, в качеството на представител,

— за кипърското правителство, от г-н C. Lycourgos и г-жа I. Neofitou, в качеството на представители,

— за австрийското правителство, от г-жа C. Pesendorfer, в качеството на представител,

— за шведското правителство, от г-жа A. Falk и г-н A. Kruse, в качеството на представители,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н H. Støvlbæk и г-жаE. Montaguti, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 28 февруари 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Директива 89/48/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година относно обща система за признаване на дипломите за висше образование, издадени след завършването на професионално образование и обучение с минимална продължителност от три години (ОВ L 19, 1989 г., стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 2, стр. 76).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Consiglio Nazionale degli Ingegneri (Национален съвет на инженерите) и Ministero della Giustizia (Министерство на правосъдието) с оглед признаването от последното в полза на г-н Cavallera, италиански гражданин, на издаден в Испания документ за официална квалификация на инженер, придобит чрез официално признаване на издаден в Италия документ за завършено образование, с оглед на вписването на заинтересования в списъка на инженерите в Италия.

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Първо съображение от Директива 89/48 е формулирано, както следва:

„като има предвид, че по силата на член 3, буква в) от Договора премахването на преградите между държавите членки пред свободното движение на хора и услуги е една от целите на Общността; като има предвид, че по отношение на гражданите на държавите членки това включва по-специално възможността да упражняват професия в качеството си на самостоятелно заети или заети в друга държава членка, която е различна от тази, в която са придобили професионалните си квалификации.“

4 Трето съображение от тази директива гласи:

„като има предвид, че с оглед да се отговори бързо на очакванията на европейските граждани, които притежават дипломи за висше образование, удостоверяващи завършено професионално обучение и издадени в друга държава членка, различна от тази, в която желаят да упражняват своята професия, е уместно да се въведе също друг начин за признаване на тези дипломи, който да улеснява тези граждани да упражняват всички професионални дейности, за които в приемащата държава членка се изисква завършено обучение след средното образование, доколкото те притежават такива дипломи, които ги подготвят за тези дейности, удостоверяват най-малкото тригодишен цикъл на обучение и са издадени в друга държава членка.“

5 Пето съображение от посочената директива уточнява:

„като има предвид, че що се отнася до професиите, за чието упражняване Общността не е определила минимално равнище на необходимата квалификация, държавите членки запазват възможността си да определят това равнище с цел да гарантират качеството на услугите, предоставяни на тяхна територия; като има предвид, че въпреки това те не могат, без да нарушат задълженията си, установени в член 5 от Договора, да налагат на гражданин на друга държава членка да придобие квалификации, които те обикновено определят само като се позовават на дипломите, издавани в рамките на тяхната национална образователна система, докато заинтересованото лице вече е получило всички или част от тези квалификации в друга държава членка; като има предвид, че поради това всяка приемаща държава членка, в която е регламентирана дадена професия, се задължава да се съобразява с квалификациите, придобити в друга държава членка, и да преценява дали те отговарят на изискваните от нея.“

6 Член 1, букви а) и б) от Директива 89/48 гласи:

„По смисъла на настоящата директива:

а) „диплома“ е всяка диплома, удостоверение или други документи за официална квалификация или всяка съвкупност от такива дипломи, удостоверения или други документи:

— които са издадени от компетентния орган в държава членка, определен като такъв от законовите, подзаконовите или административните разпоредби на тази държава,

— от които е видно, че титулярът успешно е завършил курс на образование след средното образование с минимална продължителност от три години или с равностойна продължителност на непълна заетост в университет или във висше учебно заведение, или в друго учебно заведение със същото равнище на обучение, и при необходимост, че той е завършил успешно професионалното обучение, което се изисква в допълнение към курса на образование след средното образование, и

— от които е видно, че титулярът притежава изискваните професионални квалификации за достъп или за упражняване на регламентирана професия в тази държава членка,

доколкото образованието, за което е издадена тази диплома, удостоверение или други документи за официална квалификация, в преобладаващата си част е получено в Общността, или доколкото неговият титуляр има професионален стаж от три години, удостоверен от държавата членка, която е признала неговата диплома, удостоверение или други документи за официална квалификация, издадени в трета страна.

Приема се за диплома по смисъла на първа алинея всяка диплома, удостоверение или други документи за официална квалификация, или всяка съвкупност от такива дипломи, удостоверения или други документи, които са издадени от компетентните органи на държава членка, доколкото тя удостоверява обучение, което е придобито в Общността и е признато от компетентния орган на тази държава членка, че има равностойно равнище и дава същите права за достъп или за упражняване на регламентирана професия.

б) „приемаща държава членка“ е държавата членка, в която гражданин на държава членка е подал молба да упражнява професия, регламентирана от

нея, без да е получил там дипломата, на която се позовава, или без да е упражнявал там първоначално въпросната професия.“

7 Само в текстовете на италиански и унгарски език на член 1, буква б) от Директива 89/48 се визира гражданин на „друга държава членка“ („di un altro Stato membro“/ „egy másik tagállam“), вместо гражданин на „държава членка“.

8 Член 2, първа алинея от Директива 89/48 гласи:

„Настоящата директива се прилага за всеки гражданин на държава членка, който желае да упражнява на свободна практика или на платена служба регламентирана професия в приемаща държава членка.“

9 Само в текстовете на немски и унгарски езици и на член 2, първа алинея от тази директива се има предвид упражняването на регламентирана професия „в друга държава членка“ („in einem anderen Mitgliedstaat“/„egy másik tagállamban“) вместо упражняването на регламентирана професия „в приемаща държава членка“.

10 Член 3, първа алинея, буква а) от Директива 89/48 предвижда:

„Когато в приемащата държава членка достъпът или упражняването на регламентирана професия са подчинени на условието за притежаването на

диплома, компетентният орган не може поради липса на квалификация да откаже на гражданин на държава членка да има достъп или да упражнява тази професия при същите условия като за нейните граждани:

а) ако молителят притежава диплома, която се изисква от друга държава членка за достъп или за упражняване на същата тази професия на нейна територия и която е получена в държава членка […]“.

11 Само в текстовете на италиански, испански и словенски език на член 3, първа алинея от тази директива се визира отказ, противопоставен на гражданин „на друга държава членка („di un altro Stato membro“/„de otro Estado miembro“/„druge države članice“), вместо отказ, противопоставен на гражданин на „държава членка““.

12 Освен това само в текстовете на италиански и словенски език на член 3, първа алинея, буква а) от споменатата директива се визира диплома, получена „в друга държава членка“ („in un altro Stato membro“/„drugi državi članici“), вместо диплома, получена „в държава членка“.

13 Независимо от член 3 от Директива 89/48, член 4 от същата допуска при определени условия приемащата държава членка да изисква от молителя да докаже, че притежава професионален стаж с определена продължителност, да положи стаж за приспособяване в продължение на най-много три години или да се яви на изпит за правоспособност. Със същия член се определят някои правила и условия, приложими спрямо компенсаторните мерки, които могат да се изискват за компенсиране на недостатъчното образование на молителя.

Национална правна уредба

Правна уредба на професията „инженер“ в Испания и Италия

14 Професията „инженер“ е регламентирана професия както в Испания, така и в Италия.

— Образователни системи и условия за достъп до професията „инженер“

15 Италианската и испанската образователна система са близки по отношение на квалификациите в областта на инженерството. В двете държави членки тези квалификации могат да се придобият след завършване на курс на обучение след средното образование, с продължителност от три или пет години.

16 В Италия университетските дипломи, получени след три години обучение („laurea triennale“), удостоверяват завършено образование за младши инженер („ingegnere junior“).

17 Достъпът до професията „младши инженер“ е обусловен от притежаване на изискваната университетска диплома, както и от успешното полагане на държавен изпит („esame di Stato“), съответстващ на въпросната професия (член 4 от Кралски декрет № 2537 от 23 октомври 1925 г. (*Gazzetta ufficiale* № 37 от 15 февруари 1926 г.). Съгласно членове 47 и 48 от Указ № 328 на президента на Републиката от 5 юни 2001 г. (редовна притурка към GURI № 190 от 17 август 2001 г.) този държавен изпит включва най-малко два писмени, един

устен и един практически изпит. Кандидатите, издържали успешно държавния изпит, придобиват правоспособност да упражняват професията „инженер“ („abilitazione all'esercizio della professione di ingegnere“).

18 В Испания университетските дипломи, получени след три години обучение, водят до придобиване на квалификацията „инженер технолог“ („ingeniero técnico“).

19 Испанската национална правна уредба в областта на университетските дипломи разграничава два вида дипломи, а именно „официални дипломи“, чиято валидност се признава на цялата територия на страната и които дават достъп до регламентираните професии, и „собствени дипломи“, които университетите могат да издават, но които не дават достъп до регламентираните професии. Тази материя е уредена с Устройствен закон 6/2001 за университетите от 21 декември 2001 г. (BOE № 307 от 24 декември 2001 г., стр. 49400).

20 В Испания достъпът до професията „инженер технолог“ по принцип е обусловен за притежаването на официална университетска диплома по смисъла на Устройствен закон 6/2001, съответстваща на въпросната професия.

21 Както в Италия, така и в Испания за упражняването на професията „инженер“ е необходимо също така вписване в списък на професионално сдружение. В Италия във всяка провинция Consiglio dell'Ordine degli Ingegneri (Съвет на сдружението на инженерите) води списък на инженерите. Този списък е разделен на две части, като част Б е за младши инженери. В Испания са компетентни различни colegios de ingenieros (сдружения на инженерите) по специализация и район. В тези две държави членки вписването в списъка на сдружението на инженерите представлява обикновено административно действие, с което само по себе си не се удостоверяват професионалните квалификации на съответните лица, а се цели да се гарантира, че упражняването на професията се извършва при спазването на определени правила на професионалната етика.

— Професията „инженер механик“ в Италия

22 Лицата, които желаят да упражняват професията „инженер механик“ в Италия, по принцип трябва да са титуляри на издадена след успешно положен държавен изпит университетска диплома за инженер механик („laurea in ingegneria meccanica“), с която се удостоверява завършено обучение с продължителност от три години, както и правоспособност за упражняване на професията „инженер“. Освен това тези лица трябва да са вписани в списъка на инженерите в дадена провинция, в част Б, сектор промишленост.

— Професията „инженер — технолог в промишлеността, специалност „Механика““ в Испания.

23 В Испания лицата, които желаят да упражняват професията „инженер — технолог в промишлеността, специалност „Механика““ („ingeniero técnico industrial, especialidad mecánica“), по принцип трябва да са титуляри на официална университетска диплома, по смисъла на Устройствен закон 6/2001, за инженер — технолог в промишлеността, специалност „Механика“. Тази диплома за инженер технолог се получава след тригодишно обучение. Освен това тези лица трябва да бъдат вписани в списъка на „Colegio de ingenieros técnicos industriales“ (Професионално сдружение на инженерите — технолози в промишлеността).

Процедура за признаване в Италия

24 В Италия Законодателен декрет № 115 от 27 януари 1992 г. (GURI № 40 от 18 февруари 1992 г., наричан по-нататък „Законодателен декрет № 115/1992“) има за цел да транспонира Директива 89/48 в националния правен ред.

25 Член 1 от Законодателен декрет № 115/1992, озаглавен „Признаване на документи за официална квалификация, придобити в Европейската общност“, гласи:

„1. Дипломите, издадени в държава — членка на Европейската общност, с които се удостоверяват завършването на професионално образование и обучение и чието притежаване се изисква от законодателството на тази държава с цел упражняването на дадена професия, се признават в Италия при условията, определени с разпоредбите на настоящия декрет.

2. Признаването се извършва в полза на гражданин на Общността, с цел да може да упражнява в Италия като самостоятелно заето лице или заето лице професия, съответстваща на тази, която е правоспособен да упражнява в страната, която е издала дипломата, посочена в предходния параграф.

3. Дипломите се признават, ако с тях се удостоверява, че молителят е завършил успешно курс на висше образование с минимална продължителност от три години (или с равностойна продължителност на непълна заетост) в университет или във висше учебно заведение, или в друго учебно заведение със същото равнище на обучение.“

26 Според препращащата юрисдикция Законодателен декрет № 115/1992 не допуска признаването на диплома, издадена в друга държава членка въз основа на италиански документ за завършено образование. Тази юрисдикция уточнява, че съгласно член 1, параграф 3 от посочения законодателен декрет с чуждестранната диплома трябва да се удостоверява, че молителят е завършил курс на обучение, което предполага, че трябва да е налице непосредствена връзка между документа и курса на обучение и че последният трябва да бъде непосредствено удостоверен с дипломата. При това тази разпоредба не можела да се прилага към диплома, издадена от друга държава членка, с която всъщност се удостоверява наличието на италиански документ за завършено образование.

Процедура за официално признаване в Испания

27 Съгласно испанското право процедурата за официално признаване на университетските дипломи трябва да се разграничава от процедурата за признаване на професионалните квалификации, предвидена в Кралски указ 1665/1991 от 25 октомври 1991 г. относно общата система за признаване на дипломите за висше образование, издадени в държавите — членки на Европейския съюз, за чието получаване е необходимо обучение с минимална продължителност от три години (BOE № 280 от 22 ноември 1991 г., стр. 37916), който има за цел да транспонира Директива 89/48 в испанския правен ред. Официалното признаване представлява проверка, от гледна точка на учебния материал, на академичното съдържание на преминатото обучение с оглед придобиването на определена диплома.

28 До 4 септември 2004 г. процедурата за официално признаване на чуждестранните университетски дипломи в Испания е била уредена с Кралски указ 86/1987 от 16 януари 1987 г. (BOE № 20 от 23 януари 1987 г.), както и със законодателството, прието в приложение на последния.

29 Понятието за официално признаване е определено в член 1 от Кралски указ 86/1987. Съгласно тази разпоредба официалното признаване предполага признаването в Испания на официалната валидност за академични цели на получените в чужбина дипломи за висше образование.

30 От член 2 от Кралския указ е видно, че макар и официалното признаване на чуждестранните дипломи да не изисква непременно полагането на допълнителни изпити, в случаите, когато образованието, удостоверено с чуждестранна диплома, не е равностойно на образованието, удостоверено със съответната испанска диплома, официалното признаване може да бъде поставено в зависимост от успешното полагане на изпити с цел проверка на знанията, които се изискват в Испания за получаването на диплома.

31 По силата на член 3 от Кралски указ 86/1987 процедурата за официално признаване не се прилага към обученията, които имат официален характер. Следователно другите обучения в университетите, които нямат такъв характер, са изключени от обхвата на този кралски указ.

32 От момента на предоставянето на официалното признаване, на чуждестранните дипломи се придава същото действие като това на равностойната испанска диплома или университетска степен.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

33 Г-н Cavallera, италиански гражданин, е титуляр на документ за завършено образование на инженер механик, издаден на 9 март 1999 г. от Торинския университет (Италия) след завършване на обучение с продължителност от три години.

34 Г-н Cavallera иска Министерство на образованието и науката в Испания официално да признае неговия италиански документ за завършено образование с оглед на приравняването на последния на съответния испански университетски документ съгласно разпоредбите на Кралски указ 86/1987. На 17 октомври 2001 г. посоченото министерство признава официално италианския документ за завършено образование на г-н Cavallera с оглед на приравняването на този документ на испански официален документ за инженер — технолог в промишлеността, специалност „Механика“.

35 Вследствие на това г-н Cavallera е оправомощен да упражнява в Испания регламентираната професия „инженер — технолог в промишлеността, специал-

ност „Механика““. Като се позовава на удостоверението за официалното признаване на своя италиански документ за завършено образование, г-н Cavallera се вписва в Каталуния в списъка на едно от сдруженията на инженерите — технолози в промишлеността.

36 Безспорно е обаче, че г-н Cavallera не е упражнявал професионална дейност извън територията на Италия и че нито е преминал обучение, нито е положил изпити в рамките на испанската образователна система. Безспорно е също, че той не е положил държавния изпит, предвиден с италианската правна уредба, за да бъде оправомощен да упражнява професията „инженер“.

37 С молба от 6 март 2002 г. г-н Cavallera иска Министерство на правосъдието в Италия да признае неговите придобити в Испания квалификации съгласно Законодателен декрет № 115/1992, за да бъде вписан в списъка на инженерите, в тази държава членка.

38 Съгласно италианската правна уредба по тази молба следва да изрази становище комисия по проверка, която се е произнесла с мнозинство в подкрепа на молбата, но представителят на Consiglio Nazionale degli Ingegneri, член на комисията, е гласувал против.

39 С декрет от 23 октомври 2002 г. Министерство на правосъдието признава валидността на испанския документ за официална квалификация на г-н Cavallera с оглед на вписването му в списъка на инженерите (част Б, сектор промишленост). Въз основа на този декрет г-н Cavallera е вписан в списъка на сдруженията на инженерите на град Александрия, чийто жител е той.

40 Consiglio Nazionale degli Ingegneri оспорва посочения министерски декрет пред Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Италия), като поддържа, че по силата на Директива 89/48 и съответната националноправна уредба италианските власти не могат да признаят испанския документ за официална квалификация на г-н Cavallera, тъй като признаването водело до освобождаването му от предвидения в италианската правна уредба държавен изпит.

41 С решение от 5 октомври 2004 г. тази юрисдикция отхвърля жалбата на Consiglio Nazionale degli Ingegneri, като приема, че Министерство на правосъдието е действало законосъобразно. Впоследствие Consiglio Nazionale degli Ingegneri обжалва това съдебно решение пред Consiglio di Stato (Италия).

42 Consiglio di Stato е на мнение, че Директива 89/48 не се прилага в случая на г-н Cavallera, тъй като той не е придобил никаква диплома по смисъла на член 1, буква а) от Директива 89/48 в Испания и е основал молбата си изцяло на придобитите в Италия квалификации. Consiglio di Stato обаче изпитва съмнения в това отношение.

43 При тези обстоятелства Consiglio di Stato решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Прилага ли се Директива 89/48 […], когато италиански гражданин:

— е получил в Италия диплома за инженер, издадена след завършването на обучение с продължителност от три години,

— е получил признаване на равностойността на този италиански документ за официална квалификация на съответния испански документ,

— е вписан в Испания в списъка на инженерите, но никога не е упражнявал тази професия в Испания, [и]

— е поискал вписване в списъка на инженерите в Италия въз основа на испанския документ за официално признаване?

2) При утвърдителен отговор на първия въпрос съвместима ли е с Директива 89/48/ЕИО вътрешноправната норма (член 1 от Законодателен декрет [№ 115/1992]), с която не се допуска признаването в Италия на документ, който е бил издаден от държава членка и на свой ред е изцяло резултат от признаването на предходен италиански документ?“

По преюдициалните въпроси

44 С първия си въпрос препращащата юрисдикция иска по същество да установи дали за да получи достъп до регламентирана професия в приемаща държава членка, титулярът на документ, издаден от орган на друга държава членка, с който не се удостоверява образование, получено в рамките на образователната система на тази държава членка, и който не се основава нито на положен в тази държава членка изпит, нито на придобит в нея професионален стаж, може да се позове на разпоредбите на Директива 89/48.

45 За да се отговори на този въпрос, следва да се установи дали признаването на подобен документ за официална квалификация като разглеждания в главното производство попада в обхвата на Директива 89/48.

46 При спазване на разпоредбите на член 4 от Директива 89/48 член 3, първа алинея, буква а) от нея дава право на всеки молител — титуляр на „диплома“ по смисъла на тази директива, позволяваща му да упражнява регламентирана професия в държава членка, правото да упражнява същата професия във всяка друга държава членка. Следователно понятието „диплома“, определено в член 1, буква а) от Директива 89/48, е в основата на общата система за признаване на дипломите за висше образование, предвидена в тази директива.

47 Що се отнася до квалификациите, на които се позовава г-н Cavallera, следва най-напред да се припомни, че по смисъла на член 1, буква а) от Директива 89/48 „диплома[та]“ може да е съвкупност от документи за официална квалификация.

48 На следващо място, предвиденото в член 1, буква а), първо тире от Директива 89/48 условие е налице, що се отнася до документите, на които се позовава г-н Cavallera, тъй като всеки един от тези документи е издаден от компетентния орган, определен като такъв с италианските и съответно с испанските законови разпоредби.

49 Що се отнася до условието, посочено в член 1, буква а), второ тире от Директива 89/48, от изпратената на Съда преписка е видно, че г-н Cavallera очевидно отговаря на изискването титулярът да е завършил успешно курс на обучение след средното образование с минимална продължителност от три години в университет. Този факт всъщност е удостоверен изрично с документа за завършено образование, който е издаден на заинтересования от Торинския университет.

50 Освен това относно условието, посочено в член 1, буква а), трето тире от Директива 89/48, от удостоверението за официално признаване, издадено от Министерство на образованието и науката, е видно че г-н Cavallera притежава професионалните квалификации, необходими за достъп до регламентирана професия в Испания. Дори и да се приеме, че тази информация не е посочена изрично в споменатия сертификат, тя е ясно установена с вписването на г-н Cavallera в списъка на компетентните професионални сдружения в Испания.

51 Остава да се установи дали ако с удостоверението за официално признаване, на което са позовава г-н Cavallera, не се удостоверява никакво образование или обучение, получено в рамките на испанската образователна система, и ако то не се основава нито на положен в Испания изпит, нито на придобит там професионален стаж, съвкупността от документи, с които той разполага, може все пак да бъде счетена за „диплома“ по смисъла на Директива 89/48 или може да бъде приравнена на такава диплома по силата на член 1, буква а), втора алинея от Директива 89/48.

52 В този контекст доводите на Consiglio Nazionale degli Ingegnieri, както и на италианското и австрийското правителство, основани на формулировките в текстовете на някои езици на Директива 89/48, които, както беше посочено в точки 7, 9, 11 и 12 от настоящото решение, се различават от текстовете на другите езици именно с това, че в тях се използва изразът „друга държава членка“, докато в текстовете на повечето езици се съдържат само изразите „държава членка“ или „приемаща държава членка“, не могат да бъдат приети.

53 В това отношение от постоянната съдебна практика всъщност следва, че необходимостта от единно прилагане и следователно от единно тълкуване на разпоредбите на общностното право изключва възможността в случай на съмнение текстът на дадена разпоредба да се разглежда отделно в текста на един от езиците, а напротив, изисква да се тълкува и прилага в светлината на текстовете на останалите официални езици (Решение от 12 ноември 1969 г. по дело Stauder, 29/69, Recueil, стр. 419, точка 3, Решение от 2 април 1998 г. по дело EMU Tabac и др., C-296/95, Recueil, стр. I-1605, точка 36 и Решение от 9 март 2006 г. по дело Zuid Hollandse Milieufederatie и Natuur en Milieu, C-174/05, Recueil, стр. I-2443, точка 20).

54 Освен това, макар да е вярно, че е установено, че Директива 89/48 не съдържа каквото и да било ограничение относно държавата членка, в която молителят трябва да е придобил професионалните си квалификации (Решение от 23 октомври 2008 г. по дело Комисия/Гърция, C-274/05, все още непубликувано в Сборника, точка 28 и Решение от 23 октомври 2008 г. по дело Комисия/Испания, C-286/06, Сборник, стр. I-8025, точка 62), тази съдебна практика все пак прокарва разграничение между географското местонахождение, където се провежда обучението, и образователната система, в обхвата на която попада последното. Всъщност в тези решения заинтересованите са завършили съответно обучение в рамките на образователна система, различна от тази на държавата членка, в която се позоват на своите професионални квалификации.

55 С Директива 89/48 се цели да се премахнат пречките за упражняването на дадена професия в държава членка, различна от издалата документа, с който се удостоверяват съответните професионални квалификации. От първо, трето и пето съображение от посочената директива следва, че документ, с който се удостоверяват професионални квалификации, не може да се приеме за „диплома" по смисъла на същата директива, без квалификациите да са придобити изцяло или частично в рамките на образователната система на държавата членка, която е издала съответната диплома. Освен това Съдът вече е подчертал, че даден документ улеснява достъпа до дадена професия или нейното упражняване, доколкото доказва притежаването на допълнителна квалификация (вж. в този смисъл Решение от 31 март 1993 г. по дело Kraus, C-19/92, Recueil, стр. I-1663, точки 18—23 и Решение от 9 септември 2003 г. по дело Burbaud, C-285/01, Recueil, стр. I-8219, точки 47—53).

56 Официалното признаване в Испания обаче не свидетелства за никаква допълнителна квалификация. В това отношение нито официалното признаване, нито вписването в списъка на едно от сдруженията на инженерите технолози не се основава на проверка на придобитите от г-н Cavallera квалификации или професионален стаж.

57 При тези обстоятелства да се допусне, че е възможно да се направи позоваване на Директива 89/48 с цел получаването на достъп до съответната регламентирана професия в Италия, би означавало да се позволи на лице, което единствено е получило документ, издаден от тази държава членка, който сам по себе си не дава достъп до съответната регламентирана професия, все пак да получи достъп до нея, без обаче полученият в Испания документ за официално признаване да свидетелства за допълнителна квалификация или за придобит професионален

стаж. Такъв резултат би бил в противоречие с установения с Директива 89/48 и прогласен в петото съображение от нея принцип, че държавите членки запазват възможността да определят минималното равнище на необходимата квалификация, с цел да гарантират качеството на услугите, предоставяни на тяхна територия.

58 От всички изложени съображения следва, че член 1, буква а) от Директива 89/48 трябва да се тълкува в смисъл, че определението за диплома, установено с тази разпоредба, не включва документ, издаден от държава членка, с който не се удостоверява никакво образование или обучение, получено в рамките на образователната система на тази държава членка, и който не се основава нито на положен в тази държава членка изпит, нито на придобит в нея професионален стаж.

59 Следователно на първия въпрос трябва да се отговори, че за да получи достъп до регламентирана професия в приемаща държава членка, титулярът на документ, издаден от орган на друга държава членка, с който не се удостоверява образование или обучение, получено в рамките на образователната система на тази държава членка, и който не се основа нито на положен в тази държава членка изпит, нито на придобит в нея професионален стаж, не може да се позове на разпоредбите на Директива 89/48.

60 Предвид отговора на първия въпрос не следва да се отговоря на втория въпрос.

По съдебните разноски

61 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

За да получи достъп до регламентирана професия в приемаща държава членка, титулярът на документ, издаден от орган на друга държава членка, с който не се удостоверява образование или обучение, получено в рамките на образователната система на тази държава членка, и който не се основа нито на положен в тази държава членка изпит, нито на придобит в нея професионален стаж, не може да се позове на разпоредбите на Директива 89/48/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година относно обща система за признаване на дипломите за висше образование, издадени след завършването на професионално образование и обучение с минимална продължителност от три години.

Подписи